

10 e Kamer

Nr. 1320/07
VAN HET PARKETNr. C/1446/07
VAN HET ARREST

7 november 2008

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

not. 66.21.147/97 van het openbaar ministerie tegen:

1.Nr. , geboren te
op i , handelaar, wonende te

2.Nr. , geboren te op
, zonder beroep, wonende te i.

Beklaagd van:

De eerste en de tweede: te :

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek

Bij inbreuk op artikel 42 en strafbaar gesteld door de artikelen 66 en 68 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 22 oktober 1996 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, bekrachtigd bij decreet van 4 maart 1997 betreffende de ruimtelijke ordening, door het uitvoeren van de werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, of de bepalingen van titels II en III van voornoemd Decreet of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van dit Decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, te

hebben herbouwd, een bestaande woning te hebben verbouwd met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken,

Op het onroerend goed gelegen te _____ ten
kadaster gekend onder ref. _____ (in
kadastrale legger _____)

A. tussen 1.2.1997 en 30.05.1997 te hebben uitgevoerd

B. van 30.05.1997 tot 15 april 2002 te hebben in stand gehouden;

In casu: de verbouwing van de bestaande woning gelegen te _____ te hebben gewijzigd in een "nieuwbouwwoning" met sloping van de oude gebouwen zonder vergunning en aanbouwgarage, bijkomend terras, overdekt terras (uitbouw) zonder vergunning en bouwwerken te hebben uitgevoerd niet conform de verleende vergunning van 10.06.1996 (m.b.t. o.m. dakvlakvensters en bijkomend muurtje)

En zoals verder gepreciseerd in het proces-verbaal van vaststelling en de vordering van stedenbouw;

C. Met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden, valsheid in handels-, bank- of private geschriften te hebben gepleegd, hetzij door valse handtekeningen, hetzij door namaking of vervalsing van geschriften of handtekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of schuldbevrijdingen valselijk te hebben opgemaakt of door ze achteraf in de akten in te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsing van bedingen, verklaringen of feiten die deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, namelijk:

Te _____ op niet nader te bepalen datum in de periode gaande van midden 1994 (datum aankoop hoeve) tot 10.06.1996,

Namelijk in de plans gevoegd bij de verleende bouwvergunning van 20.06.1996 valselijk melding te hebben doen maken van "verbouwen van woning" terwijl hij/zij duidelijk het slopen van de oude bijgebouwen op het oog hadden alsook nieuwbouw van de oude woning (hoeve) gelegen te _____)

(plans neergelegd als van valsheid betichte stukken conform art. 448 WSV ter correctionele griffie alhier onder nr. _____ der overtuigingsstukken)

D. en met hetzelfde bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik gemaakt te hebben van de valse akten of van de valse stukken wetende dat ze vervalst waren nl.

Te _____ op niet nader te bepalen datum in de periode gaande van midden 1994 tot 10.06.1996 en van de valsheid waarvan sprake in telastlegging C,

Van de vervalste bouwplannen waarvan sprake in de telastlegging C tot afgifte van de bouwvergunning van 10.6.1996;

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk van 10 oktober 2007, 12de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt in hoofde van de opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding vast zoals omschreven onder de telastlegging B met het verval van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging B tot gevolg.

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen C en D vervallen door verjaring.

Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van i.

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar.

Veroordeelt tot de helft der gerechtskosten begroot voor hem op € 90,82 en met de overweging dat geen afzonderlijke kosten verbonden zijn aan de telastleggingen waarvoor verval van de strafvordering werd uitgesproken.

Verklaart de telastlegging A bewezen in hoofde van

Gelast de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor de duur van drie jaar.

Veroordeelt tot de helft der gerechtskosten begroot voor haar op € 90,82 en met de overweging dat geen afzonderlijke kosten verbonden zijn aan de telastleggingen waarvoor verval van de strafvordering werd uitgesproken.

Beveelt de opheffing van beslag en teruggave aan de wonende te na doorhaling van de vals bevonden vermeldingen overeenkomstig artikel 463 en volgende Wetboek van Strafvordering.

Wat de herstellvordering betreft

Stelt vast dat de herstellvordering dd. 19 februari 2003 gebaseerd op de telastlegging A zonder voorwerp is geworden met betrekking tot de woning, gelet op de terzake tussengekomen regularisatievergunning dd. 15 september 2003 van het College van Burgemeester en Schepenen van

Stelt vast dat de herstellvordering dd. 19 februari 2003 gebaseerd op de telastlegging A met betrekking tot de garage, kennelijk onredelijk voorkomt en zonder gevolg dient gelaten te worden bij toepassing van artikel 159 Grondwet.

Verklaart de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp.

Tegen voormeld vonnis werd op 25 oktober 2007 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden hoger beroep ingesteld.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2008 in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal,

eiser tot herstel, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in zijn eisen bij monde van meester voor meester beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. De misdrijven onder C en D te last gelegd betreffen misdaden; terecht oordeelde het openbaar ministerie in de oorspronkelijke dagvaarding dat er verzachtende omstandigheden zijn die meebrengen dat er geen grond is om een hogere straf dan een correctionele straf uit te spreken, zodat het hof bevoegd is.

3. De kwalificatie van de feiten die aan de telastleggingen A en B ten grondslag liggen dient te worden verbeterd als volgt:

“De eerste en de tweede: te

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 van het Strafwetboek

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van

titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings - of onderhoudswerken uitgezonderd,

en vanaf 1 mei 2000 bij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1.1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings - of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

ter zake,

A. van 1 februari 1997 tot en met 18 juni 1997:

het slopen van de bestaande gebouwen en het bouwen van een nieuwbouwwoning met garage, terras en overdekt terras (uitbouw),

B. van 19 juni 1997 tot 15 april 2002:

de onder A omschreven toestand in stand te hebben gehouden”.

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven.

Elke aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

4. Het onder A te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22 december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastlegging B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken,

wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in agrarisch gebied, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd heeft het verval van de er op steunende strafvordering tot gevolg.

5. Voor zover bewezen komen de verschillende misdrijven onder A, C en D aan elke beklaagde te last gelegd voort uit een zelfde opzet en zijn zij in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is voor de beide beklaagden 18 juni 1997. De termijn werd gestuit door de beslissing van de eerste rechter van 15 mei 2002 om de zaak op vraag van de verdediging uit te stellen tot 23 september 2002. De verjaring zou zijn bereikt op 15 mei 2007; de termijn was evenwel gedurende één jaar geschorst vanaf het inleiden van de zaak voor de eerste rechter, zodat de verjaringstermijn verstreek op 15 mei 2008, dit is vóór het tijdstip dat de zaak voor het hof werd ingeleid op 22 mei 2008.

De strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A, C en D is vervalien door verjaring.

6.1. Bij brief van 9 oktober 1997 (stukken 15, 16 en 17) heeft de toenmalige gemachtigde ambtenaar met toepassing van art. 68 § 1.a van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoordineerd op 22 oktober 1996 bij het parket de herstellvordering ingeleid. Zij strekt tot de afbraak van de nieuwbouwwoning en de garage. Bij brief van 19 februari 2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die de vordering van de gemachtigde ambtenaar van rechtswege verder zet, de herstellvordering aanvullend gemotiveerd rekening houdend met de inmiddels gewijzigde regelgeving (stuk 102).

Bij niet bestreden beslissing van 15 september 2003 heeft het college van burgemeester en schepenen van een regularisatievergunning afgeleverd voor de woning en geweigerd voor de garage.

Vermits er voor de nieuwbouwwoning een regularisatie is overeenkomstig een daartoe verleende vergunning handhaaft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering niet voor wat de woning betreft. Nu de stedenbouwkundig inspecteur in dit verband niets meer vordert, neemt het hof aan dat de hierna vermelde muur van de woning in de richting van de garage in de regularisatie is verval.

Het hof dient zich nog slechts uit te spreken over de herstellvordering wat de garage betreft, die inhoudt: de afbraak van de garage, het uitbreken van eventueel aangebrachte nutsleidingen en funderingen, het herstel van het maaiveld en het afvoeren van de afgebroken materialen naar een daartoe erkende stortplaats.

Vermits de herstellvordering klaarblijkelijk niet steunt op de misdrijven omschreven in de telastleggingen C en D dient het hof deze niet te onderzoeken.

6.2. De strafvordering voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A was niet vervallen door verjaring op het ogenblik dat de eerste rechter van de herstellvordering werd gevat door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding.

De opheffing van het strafbare karakter van het onder B te last gelegde in stand houden brengt niet mee dat, voor zover bewezen, de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag zou kunnen uitmaken van de herstellvordering, noch dat het hof zijn bevoegdheid zou verliezen om er over te oordelen, nu zij voor de strafrechter werd ingesteld op een ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was.

Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof zijn de telastleggingen A en B, zoals hiervoor in randnummer 3 nader omschreven, lastens de beide beklagden bewezen.

Zowel het bouwen van de garage als het in stand houden vormen de toereikende grondslag voor de herstellvordering en het hof is bevoegd om er kennis van te nemen.

6.3. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

6.4. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

6.5. Het is zo dat op 10 juni 1996 de beklaagden een vergunning bekwamen voor het verbouwen van de bestaande woning.

De beklaagden bouwden evenwel een volledige nieuwbouwwoning (die geen stallingsruimte voor een voertuig bevat), met een muur van 4 meter van de woning naar de afzonderlijk gebouwde "garage" van 6,60 m op 8,70 m. De garage omvat niet alleen stallingsruimte voor een auto, maar ook stallingsruimte voor fietsen, een stal voor twee pony's en een hooizolder.

De herstellvordering betrof aanvankelijk zowel de woning als de garage en was gesteund op de strijdigheid van de constructies met de agrarische bestemming die de goede ruimtelijke ordening zouden schenden; de gemachtigde ambtenaar verwees naar de omzendbrief van 29 juli 1997 die het herstel in de oorspronkelijke staat als de principieel te vorderen herstelmaatregel aanwijst.

Op gunstig advies van de gemachtigde ambtenaar wat de woning betreft, wordt op 6 oktober 2003 een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de nieuwbouwwoning; de regularisatie van de garage wordt geweigerd.

6.6. Zowel de aanvankelijke motivering van de herstellvordering als de aangepaste motivering hebben betrekking op zowel de woning als de garage en zijn daardoor achterhaald. Specifiek voor de garage wordt in de aanvankelijke motivering niets gezegd. Ook in de motivering gevoegd bij de brief van 19 februari 2003 wordt niets specifiek met betrekking tot de garage vermeld.

Wel wordt als motivering voor het handhaven van de herstellvordering wat de garage betreft in conclusies neergelegd voor het hof in randnummer 2.2 verwezen naar negatieve adviezen van de gemachtigde ambtenaar over de regularisatie-aanvragen, die er wezenlijk op neer komen dat de garage/stalling veel groter is gebouwd dan het oorspronkelijk gebouw, zodat niet is voldaan aan de decretale eis (art.145 bis DORO) dat bij het herbouwen het karakter en de verschijningsvorm moeten behouden blijven. Ook "wordt betwijfeld" of de stal wel als zodanig zal worden gebruikt en wordt verwezen naar het advies van het departement Landbouw en Visserij dat stelt dat de stalling hoegenaamd niet functioneel is. Elders in het dossier wordt nog verwezen naar één klacht in verband met het feit dat de dakoversteek het gebruik van de voetweg zou hinderen.

6.7. De geregulariseerde nieuwbouwwoning is wat in de volksmond wordt genoemd een kast van een villa, zonder enige agrarische of para-agrarische bestemming, die wat karakter, verschijningsvorm en functie, in de gebruikelijke zin van de woorden, niets te zien heeft met de bestaande hoeve. De regularisatie werd verleend op grond van een, eufemistisch uitgedrukt, creatieve interpretatie van het bepaalde in art. 145 bis § 1, 1° lid, 2° DORO dat het herbouwen buiten de geëigende bestemmingszone toelaat op dezelfde plaats van een bestaand gebouw of een bestaande constructie binnen het bestaande volume voor zover het karakter, de verschijningsvorm en de functie van het gebouw of de constructie behouden blijven. Meer bepaald werd in het advies bij de

bouwaanvraag die tot de regularisatievergunning heeft geleid) geoordeeld: *"Uit de beschrijving van de aanvraag hierboven blijkt dat het karakter en de verschijningsvorm behouden blijven, immers: uit het bij het dossier gevoegde fotomateriaal blijkt dat het agrarisch gebied aldaar aangetast is door niet agrarische bebouwing. Het advies van de Afdeling Land vermeld eveneens dat het agrarisch gebied aldaar relatief is aangetast door residentiële bebouwing. Uit ditzelfde fotomateriaal blijkt bovendien dat de bebouwing in de omgeving van de aanvraag een grote verscheidenheid vertoont qua bouwstijlen. Bovendien dient gesteld dat de architectuur van de bestaande woning geen enkele bijzondere waarde bezit en het bijgevolg niet wenselijk is deze architectuur te kopiëren; dat de architectuur van een tot een aangetast gebied horende herbouwde woning, bij ontstentenis van een eigen bestaande waardevolle architectuur, aansluiting dient te betrachten met de architectuur van de omgevende bebouwing voor zover deze waardevol is en geen afbreuk doet aan de eigenheid van de zonevreemde site en bijgevolg de goede ruimtelijke ordening van de plaats niet in het gedrang brengt; dat de herbouwde woning zich, qua architectuur en materiaalkeuze, bijgevolg dient te spiegelen aan deze huurwoningen; dat het ontwerp daaraan voldoet en zich bijgevolg beter integreerd (sic) in de bestaande omgeving dan de bestaande te slopen bebouwing."*

Alle partijen zijn het er over eens en het blijkt uit de foto's in het dossier dat de garage wat karakter, verschijningsvorm en functie betreft, in de gebruikelijke zin van de woorden, overeenstemmen met deze van de vergunde woning.

Aan de hinder van de dakoversteek en het niet functioneel karakter van het beperkt deel van de constructie dat bestemd is voor de stalling van twee pony's kan ongetwijfeld gereduceerd worden door een minder ingrijpende en ter zake wettelijk toegelaten maatregel, het uitvoeren van aanpassingswerken, al dan niet in combinatie met de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde door het goed door het misdrijf verkregen. Wat deze laatste betreft is het zo dat een eventueel miskennen van het stakingbevel van 19 juni 1997, dat zich zou situeren vóór het in werking treden van art. 149 § 1, 2° lid, 4° DORO, naar het oordeel van het hof niet meebrengt dat de meerwaardevordering als herstelmaatregel is uitgesloten, nu dit in strijd zou zijn met de regel van de niet-retroactiviteit van de strengere strafwet (art.2, 1° lid Wetboek Strafrecht).

De herstellvordering wat de garage betreft wordt niet gemotiveerd door de vaststelling dat door het handhaven van de garage bij de vergunde woning de goede ruimtelijke ordening wordt geschaad.

Het vorderen van de afbraak van de garage met beperkte stalling bij de vergunde nieuwbouwwoning, die geen stallingsruimte voor een voertuig bevat, in de hiervoor onder 6.5 en 6.6 geschetste omstandigheden, gaat uit van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Krachtens art.159 Grondwet moet het hof de herstellvordering buiten toepassing laten.

De vaststelling dat de beklaagden zonder het herstel in de oorspronkelijke toestand voordeel halen uit het misdrijf verantwoordt

geen andere beslissing; dit is immers het gevolg van het onverantwoord lang aanslepen van de behandeling van de zaak voor de eerste rechter zonder dat een rechtsmiddel werd aangewend om dit te voorkomen, de gewijzigde regelgeving in verband met zonevreemde woningen en de interpretatie door het bestuur ervan bij het verlenen van een regularisatievergunning voor de woning.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
190 en 211 Wetboek van Strafvordering,
21 van de wet van 17 april 1878 houdende voorafgaande titel van het
Wetboek van Strafvordering,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in
gerechtzaken.

verklaart het hoger beroep ontvankelijk en er ten gronde over
beslissend:

verbetert de kwalificatie van de telastleggingen A en B als hiervoor
nader bepaald onder randnummer 3,

bevestigt het bestreden vonnis voor zover het de strafvordering met
betrekking tot de telastlegging B vervallen verklaart wegens de
opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf, de
telastleggingen C en D vervallen verklaart door verjaring en de
vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp verklaart,

wijzigt het vonnis voor het overige als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A
vervallen door verjaring,

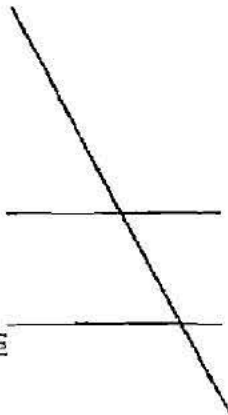
laat de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot
herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot
de garage, gesteund op de telastleggingen A en B, buiten toepassing,

laat de in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie
gevallen kosten te last van de Staat.

Kosten:
Afschriften:
Opstelrecht ber.bekl.:
Dagvaarding:

+ 10 % :

Totaal :€

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren en in openbare terechtzitting van 7 november 2008 uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier